

... SZABAD? KÉRDÉ AZ AJTÓBUL. (Lásd a 100. lapon.)

XLVIII. köt. 7. szám.

Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1895. február 17-én.

FRUZSINKA TITKA.

— Elbeszélés képekkel. —

(Folytatás.)

ZÖRNYÜ egy éjszaka volt az. Nem felejtette azt el Fruzsinka soha, meg is fog róla emlékezni még késő vénségében is.

Maga sem tudta, mikor és miképen: de valahogy vissza tántorgott a háló-szobába és lefeküdt ágyába. Kábult, nyugtalan álomba merült s mikor másnap reggel fölébredt, olyan zavarosak voltak a gondolatai, hogy nagy ideig alig tudott fölocsudni. De amint aztán lassanként vissza idézte emlékezetébe a történeteket, úgy érezte, hogy nagyon, de nagyon rosszul van az ő sorsa a világon. Nagy keserűség fogta el a szívét.

— Ó, hiszen én szerettem a mamát, a papát... azaz... akikről azt hittem, hogy szüleim... és Évikét is! És ők rászédtek... persze nem szerettek, de velem elhitették, hogy olyan szeretettel, engedelmességgel tartozom nekik, mint a szüleimnek, testvéremnek. Most már mindent értek. Gonosz csalást vittek velem véghez!

Ujra föltámadt haragos indulata. Pedig ekkor még mindent jóra fordíthatott volna, ha arra gondol, amit annyiszor hallott szüleitől: hogy akármilyen bántja, keseríti, forduljon legelső sorban teljes bizalommal szüleihez. Ha most arra gondol, okvetlenül be köllött volna látnia, hogy mindannak a sok rejtélyes dolognak, melyet hallott, bizonyosan van magyarázata és ezt a magyarázatot szülei tudják; ha hozzájuk fordul, talán ő is megtudja. Vagy legalább megtud annyit, amennyit szülei szükségességnek tartanak az ő felvilágosítására.

Fruzsinka azonban minden egyébre gondolt, csak éppen erre nem. Azon sem törte a fejét, hogy ha ő nem a Bükkfalvy ur és neje gyermeke, hát akkor kicsoda? Arra sem gondolt, hogy ha csakugyan nem a Bükkfalvy család leánya, akkor tulajdonképpen még nagyobb hálával tartozik azoknak, akik gyermeköknek fogadták. A haragos indulat nagyon rossz tanács-adó. Fruzsinka nem akart egyebet látni, csak azt, hogy őt eddig rászédték, elámitották, nem is szerették, tehernek tartották a háznál és mégis azt kívánták tőle, hogy szeretettel, tisztelettel viseltessék irántuk.

— És azt fogják kívánni ezután is... és büntetni fognak... el is határozták, hogy elküldenek a háztól, bedugnak valami hitvány intézetbe, hogy ne legyen velem bajlódásuk. Ott lenne még csak jó dolgom! Az intézet igazgatójának bizonyosan elmondták, hogy csak afféle kegyelemből tartott gyermek vagyok, nem érdemes a gondjukra. Mért nem hagytak ott, ahol voltam? Boldogabb volnék akár mely szegény kunyhóban, ahol szeretnek. Most már rám untak. Hát jól van: nagy a világ, majd teszek róla!

Annyit azonban már meg tudott gondolni Fruzsinka, hogy épp mert nagy a világ, bajos csak úgy vaktában neki szaladni. Tervet köll kigondolni: alapos, komoly tervet. Behunyt szemmel fekve maradt tehát és szötte-forgatta fejében az indulat-sugta tervet.

A nap már magasan járt. Évike rég fölkelt. A jó leánya, látva, hogy Fruzsinka behunyt szemmel, mozdulatlanul fekszik, lábujj-hegyen járt-kelt, öltözött és osont ki a szobából; a mama kérdésére pedig azt felelte, hogy Fruzsinka bizonyo-

san rossz
sem tud

A ma
asszony
asszony
dakolta.

— H
Idekül

— K
a fején

Nem k

— I
hatsz ó

— C
szul al

—
egy es

A k
De az

mondá

—
csak .

részér

Fru
amire

Fruzs
nagyo

kérjen

rövid

be itt

nyosa

hogy

ják sz

neje l

asszon

mond

hiszi.
Évike
az a
amit

san rosszul van, nagyon sápadt, talán föl sem tud kelni.

A mama rögtön beküldte Emma kisasszonyt, a nevelőnőt Fruzsinkához. A kisasszony már ébren találta s nyájasan tudakolta, csakugyan beteg-é?

— Ha beteg vagy, ágyban kell maradnod. Ide küldöm a reggelidet.

— Köszönöm, nem vagyok beteg. Csak a fejem fáj... olyan kábult... egy kicsit. Nem köll semmi reggeli.

— Dehogy nem, kedvesem. Nem maradhat szétlen, szomjan. Nagyon fáj a fejed?

— Ó... nem nagyon... Csak... rosszul aludtam.

— Mindjárt küldök az öreg dadával egy csésze csokoládét és egy kis kalácsot.

A kisasszony megindult, hogy távozzék. De az ajtónál megállt és majdnem kérőlegmondá:

— Kedves Fruzsinkám, gondold meg csak... nincs valami izeneted a mama részére?

Fruzsinka elgondolkozott. De nem arról, amire a kisasszony gondolt. Az villant meg Fruzsinkának az eszében, hogy ebben az ő nagyon, nagyon boldogtalan állapotában ne kérjen-e tanácsot a kisasszonytól? De csak rövid ideig gondolt erre. Nem, nem avat be itt senkit a titkába. A kisasszony bizonyosan csak olyasmüt felelne, mint máskor: hogy irigység, indulatosság, konokság sugallják szavait. Azután meg Bükkfalvy ur és neje bizonyosan nem akarják, hogy a kisasszony tudja a titkot, mert különben megmondták volna neki; pedig a nevelőnő azt hiszi, hogy ő, Fruzsinka, csakugyan testvére Évikének. No, hát ne mondassák, hogy az a gonosz, indulatos Fruzsinka kifecsegte, amit ők nem akartak megmondani. Meg-

mutatja, hogy ő különb, mint amilyennek tartják.

Szinte büszke lett magára, amint ezt végig gondolta. Aztán hidegen felelt a kisasszony kérdésére:

— Nincsen semmi üzeni valóm.

A kisasszony szomoruan nézett rajta végig és távozott. Nem sokára bejött az öreg dada, elhozta a reggelit. Az öreg cseléd szintén nagyon kedvetlen volt s Fruzsinkának segített ugyan az öltözésnél, de beszédbe nem eredt vele. Csak mikor távozni készült, akkor szólt:

— Fruzsinka kisasszony, parancsom van, hogy tudtára adjam: ha a mamához akar menni bocsánatot kérni tegnapi viseleteért, akkor kimehet; de különben nem szabad innen távoznia. Szoba-fogságban lesz, amíg apácska mást nem határoz.

— Gondoltam, hogy így lesz. Hát jól van, szoba-fogságban leszek.

Az öreg asszony is szomoruan nézett végig Fruzsinkán, épp mint a kisasszony, de még fájdalmasabban. Ő volt az egyedüli, aki tudta, mily nehéz feladattal küzdenek Bükkfalvy ur és neje, mily nemesen és bölcsen teljesítik elvállalt feladatukat s mennyi bánatuk van miatta.

— Szegény gyermek! Szerencsétlen gyermek! sohajtá.

Aztán ő is távozott és Fruzsinka hosszú időre egyedül maradt. De még délig újra bekopogtatott valaki.

Évike volt. A jó leányka egészen boldogtalannak érezte magát, mert jól tudta, hogy Fruzsinka magára vont a szülei haragját, ennek pedig végre is az ő, az Évike születésnapjának ünnepe az oka.

— Sőt talán éppen én magam vagyok az oka... nem tudom, ugyan... de

talán nem voltam elég jó és figyelmes . . . megbántottam, megharagítottam . . . és szegény Fruzsinka aztán egyik bajból a másikba keveredett. Hátha egy kicsit megengesztelhetném?

Addig kért, hízelt a mamának, míg végre engedélyt kapott, hogy meglátogathassa a fogoly Fruzsinkát. Szinte félve nyitott be.

— Fruzsinkám, szabad? kérde az ajtóból. (Lásd a képet a czimlapon.)

— Tessék, nyitva az ajtó. Mit akarsz?

Fruzsinka az ágyon ült, oda sem tekintve az ajtó felé. A földön papiros-darabok hevertek, mint ha Fruzsinka irásba fogott volna bele, de aztán össze tépte volna. Évike nem ügyelt erre, hanem lassu léptekkel közeledett Fruzsinkához s amint megpillantotta ennek halott-halovány arcát, szemében a komor, elkeseredett kifejezést, végtelen szájalom és részvét fogta el. Majdnem zokogva sietett hozzá és hirtelen megölelte.

— Fruzsinkám, kedves, édes Fruzsinkám, nagyon szomorú vagy ugy-e? Olyan halovány vagy . . . nagyon szenvedsz, ugy-e? No, hiszen minden jóra fordul megint, csak légy megint a kedves, jó Fruzsinka. És ha én okoztam, hogy bajba kerültél, hát cibálj meg, pirongass meg, de aztán csókolj is meg! Mondd, én vagyok az oka? Ó, bocsáss meg, ha én vagyok . . . ha miattam történt!

Fruzsinka, bár mennyire akarta volna, nem tudott hidegen, vissza utasító modorban felelni a gyöngéd szavakra. Sőt majdnem elérékenyedett. Szeliden lefejtette a nyakáról Évikének a karjait és bus hangon mondá:

— Nem, Évikém, te nem vagy oka semminek. Nem tehetsz róla. Talán senki

sem tehet róla, hogy nem szerethet. Bizonyosan magam vagyok az oka. Mondták is eleget, hogy önző vagyok, irigy vagyok, indulatos. No, meglehet. Most már ugyis mindegy. Már vége.

— Miért? Minek van vége? Hiszen minden jó lesz újra, csak jőjj a mamához és kérd meg szépen, hogy ne haragudjék . . . tudod, a mama oly szívesen megbocsát.

— A mama? szólt Fruzsinka keserű gúnyjal. Meglehet, hogy nekem is megbocsátana a mama, bizonyosan szeretne is. De én nem mehetek a mamához. No, ne bámulj, nem magyarázhatom meg, te azt még nem érted.

Évike csakugyan nem értette, de épp azért csak még inkább unszolta Fruzsinkát, jőjjön a mamához.

— Akkor aztán mindjárt rendben lesz minden. És lásd, akkor te is eljöhetsz. Délután . . . apácska azt mondta, hogy délután berándulunk a városba, ott most igen szép czirkusz van. Ó, semmi örömöm sem lesz, ha te itthon maradsz!

— Ne törődjél te velem . . . én itthon maradok.

— De hát igazán . . . igazán nem akarsz megkérlelni mamácskát? kérde Évike kétségbe esetten.

— Nem!

Mikor Évike távozott, Fruzsinka ösztönyszerűleg érezte, hogy most már végkép elrontotta a dolgát, szülei nem fogják többé könnyen venni a dolgot. De nem bánta. Már végkép el volt szánva. Magára zárta az ajtót, levelet irt, lepecsételte és a borítékra ezt a czimet írta:

*Torjai Vilma kisasszonynak
Mihálytelkén.*

Azutá
csonykor
más alk
egyéb a
sőt néh
ember
hozzá sz
pénz
Mikor t
zsinka
számító
cseit, ú
hogy
harmin
van.

— E
eliudull
egyszer
leszek,
eszéljü
Vilma
mán na
és mo
az ap
megtes
ért . . .
kiterve
mit, h
hol le
időre
re Vi
radok
neki.
ken va
lya-há
juttat
melyi
mána
Go
fölkac

Azután a kincseit szedte össze. Karácsonykor, születése napján, neve napján és más alkalommal mindig kapott szüleitől egyéb ajándékok mellett egy-egy aranyat, sőt néha kettőt is. Bükkfalvy ur gazdag ember volt, azt akarta, hogy gyermekei hozzá szokjanak a pénz birásához. Mikor tehát Fruszinka most össze számította kincseit, úgy találta, hogy körülbelül harmincz forintja van.

— Ezzel bátran elindulhatok. Ha egyszer Vilmával leszek, majd kiszeljük a többit. Vilma már jóformán nagy leány... és mondta, hogy az apja mindent megtesz a kedvéért... majd együtt kitervezünk valamit, hogy később hol leszek. Egy időre minden esetre Vilmánál maradok. Megírtam neki, hogy pénteken várjon a pályaházban... Csak az a kérdés, hogyan juttatom ezt a levelet a postára? Ha valamelyik cseléddel küldöm, bizonyosan a mamának adja át.

Gondolkozott és csakhamar gúnyosan fölkaczagott.

— Nagyon jó lesz. Kikocsiznak délután s engemet büntetésül itthon hagynak. Igen okosan. Én is kirándulok. Magam viszem el a levelemet a postára. Kimehetek a kertén át úgy, hogy senki sem lát... az erdőcskének kerülve, eljutok a falu tulsó végére,

ott a posta. Aztán szépen vissza is jövök.

Amint ezzel tisztában volt, még egyéb is jutott eszébe.

— Szükséges lesz egy-némely holmira, ha elmegyek. Most mindjárt össze rakom egy csomagba és ma délután magammal viszem az erdőcskébe. Tudok ott egy nagy odvas fát, abba elrejttem... nem bántja ott senki, mert ez az ostoba babonás nép nem mer a boszorkányos erdőben járni. Pénteken hajnalban aztán kényelmesen elillanhatok innen, elő

BÜVÉSZET. A megfoghatatlan golyó.

(Lásd a 102. lapon.)

keresem a podgyászomat és kisétálok a vasúti állomásra.

Nagyon meg volt elégedve a tervével, Valóságos regény-hősnőnek érezte magát, aki nagyszerű dolgot visz véghez. És zavartalanul készülődhetett is, mert szülei paran-

csára senki sem ment be hozzá: az ebédet a szobalány vitte be neki.

Délután türelmetlenül leste, mikor hallja a kocszi robogását. Végre meghallotta. Szülei és Évike meg a kisasszony távoztak.

Fölkapta csomagját és kiosont a házból a kertbe, onnan az erdőcskébe. Nem sejtette, milyen utra, mennyi időre indult!

(Folytatása következik.)

BÜVÉSZET.

(Képpel a 101. lapon.)

A megfoghatatlan golyó.

VASTAG, úgy nevezett karton-papirosból vágj ki karika-gyűrűt. A papiros olyan vastag legyen, mint pl. a krajczár vagy a húsz-filléres. A karikát pedig oly módon vágd ki, hogy helyezd a papirosra egy ezüst koronás pénzdarabot s czeruzával rajzold le szabályos körületét; az így nyert körnek a kellős közepére helyezd egy kisebb pénz-darabot s ennek körületét is vond meg czeruzával a papiroson. A két körvonalat gondosan kivágván, egészen pontosan kerek kis karikát nyersz.

Ennek a karikának egyik oldalát megennyvezed s a karikát oda ragasztod egy kis tálcza vagy lapos fenekű tányér közepére. Azután egy kicsi golyót veszel elő. (jó a borsszem is, ha más nincs), a tányérra helyezed és megkínárod a társaságot, tessék valakinek a golyócskát, pusztán a tányér mozgatásával, a karika belső nyílásába juttatni, még pedig úgy, hogy ott maradjon is.

Nem fogják nehéz feladatnak találni, rögtön akad vállalkozó. De alig próbálgajta néhány perczig, már belátja, hogy nem olyan könnyű feladat az, mint gondolta. Azt a makranczos kis golyót semmiképen sem lehet megfogni. Ha a vállalkozó lassan hajlítja a tálczát, a golyó szép csöndesen gurul a karikához, de szépen meg is kerül és odább gördül a tálcza tulsó szélére. Ha pedig a próbálkozó hirtelen erősen lendíti meg a tálczát, ekkor meg-

lehet, hogy a golyó keresztül ugorja a karika szélét, bejut a közepére; de egész bizonyosan rögtön ki is szökken onnan. S a próbálkozó forgathatja jobbra-balra, előre-hátra a tálczát vagy tányért, lassan, gyorsan, ahogy akarja: de az ármányos golyó nem engedi magát megfogni. Végre is azt fogják a próbálkozók mondani, hogy a könnyűnek látszott feladat megoldása lehetetlen.

Dehogy lehetetlen! Sőt csakugyan igen könnyű, megmutatod nekik. Kezedbe veszed a tálczát és először is úgy irányítod, hogy a golyócska szorosán a karika külső széléhez illeszkedjék. Ekkor hirtelen leereszted a tálczát, egyenesen lefelé, mintha elejténéd; de csak egy-két centiméternyire ereszted, aztán épp oly gyorsan fölfelé emeled, de most nem egészen egyenesen, hanem egy piczikét arra felé, amerre a golyócska a karika szélén állt. És ime, a golyócska most benn van a karikában és nem is ugrik ki. Ez pedig azért lehetséges, mert a golyócska nem esik oly gyorsan, mint ahogy a tányért, tálczát lefelé eresztjük. Mialatt tehát a golyócska a levegőben lebeg, alája húzzuk a karikát s mivel a golyócska csöndesen állt, mikor esni kezdett, újra csöndesen megáll, amint a tányérra kerül. Természetesen: nem szabad a tányért, tálczát olyan erősen kezelni, hogy fellökje a golyócskát.

Rövid gyakorlat után mindenki bele talál, miként kell a tálczát, tányért leeresztetni és újra fölemelni, hogy a karika pontosan a golyócska alá jusson.

LIBUSKA LECZKÉJE.

(Képpel a 108. lapon.)

NAGYON fájt róka-komának a foga egy kis liba-pecsenyére. Látott is a major közelében gyönyörűsége kövér liba-falkát; de csak boszuságára látta.

— Ha az az ostoba vén lud nem volna köztük, mindjárt boldogulnék . . . de az mindig résen áll s mihelyt messziről megpillant, már fölriasztja az egész nyáját, vele futnak a majorba. No de megáll-

jatok! N fogok rá

Másna tált a n lantotta gyanako

— O tudok Gyereke tudhatj

And

közelebl

mére az jasan k

— I csém n

kisassz

egyik l

— T

— I

én? A

kít a r

bölcses

mert n

emlege

»ostob

— J

lunk n

—

tem a

bele te

sége s

sem é

nem is

szóval

Lib

hez és lud ig

—

bizony

vasz

hogy

satok,

szat f

Lil

—

ijeszt

jatok! Ne legyen róka a nevem, ha ki nem fogok rajtatok.

Másnap reggel, mikor a libasereg kísért a mezőre, egészen idegen alakot pillantottak meg igen messzire. A vén lud gyanakodva nézett rá.

— Olyan ismerősnek látszik... mégsem tudok ráismerni. Minden esetre gyanus. Gyerekek, közel ne menjetek hozzá! Nem tudhatjuk, mitféle veszedelmes szerzet.

Amde Libuska kisasszony szerette volna közelebbről látni az idegent s nagy öröme az vette észre, hogy ez messziről nyájasan köszöntet neki, sőt meg is szólítja:

— Libuska kisasszonyhoz van szerencsém nemde? A szép és kedves Libuska kisasszonyhoz? Nagyon örvendek. Remélem, egyik legjobb tanítványom lesz.

— Tanítványa?

— Persze! Hát nem tudja, ki vagyok én? A híres Móka-Róka-Bóka professzor, kít a madarak királynéja megbízott, hogy bölcseségre tanítsam a libák nemzetségét, mert nem tűrheti, hogy mindig csak úgy emlegessék e kedves jószágokat, hogy »ostoba liba«.

— No, már ez szép dolog. És mit tanulunk meg?

— Sokat, nagyon sokat! Itt van előtem a bölcsesség könyve, ni! Aki ebbe bele tekint, annak soha sem lesz többé szüksége semmiféle más tudományra, azt soha sem érheti el a kegyetlen szakácsné kése, nem is fogják soha többé koppasztani; egy szóval: semmi baját sem fogja többé érezni.

— Nagyszerű lesz!

Libuska gyorsan futott vissza a többiekhez és elmondta a nagy hirt. De a vén lud így szólt:

— Eddig csak gyanakodtam, most már bizonyos, hogy ez senki se más, mint a ravasz róka. Valahogy eszetekbe ne jusson, hogy közel menjetek hozzá. Rám hallgassatok, ne a gyanus idegenre. Mindig rossz szat forral, ki túl sokat ígér.

Libuska azonban boszusan felelé:

— Ó persze! Tudom én, hogy mama csak ijesztget. Fél, hogy mi fiatalok többet

fogunk tudni. Én azért is elmegyek és megtanulom a bölcseséget.

Ment is. Róka koma nyájasan biztatta:

— Csak közelebb, kedves Libuska kisasszony, csak közelebb! A többiek nem hajlandók tanulni? No, beérem egyelőre egy tanítvánnyal is.

— A mamánk nem akart eresztetni, de biz' én nem hallgattam rá.

— Okosan! Fogjunk hozzá. Ide nézzen a könyvbe!

Libuska oda nézett. Azaz csak akart, mert ebben a pillanatban róka koma torkon ragadta és elrohant vele. Nem is látták soha többé.

A JOBBIK LOVACSKA.

— Három képpel. —

USAN, bánatosan üldögélt Elemérke az ablaknál és elégedetlenül tekintett ki a meszszeségbe.

Nagy volt az ő baja és hozzá még olyan fajta, hogy egyelőre segíteni sem lehetett rajta.

— Miért is nem vagyok legalább husz esztendőös... vagy legalább tizenöt... vagy legalább tizenhárom, mint a szomszéd Rudi! Akkor, tudom, nem nevetne, nem csufolna! De mikor lesz még az!

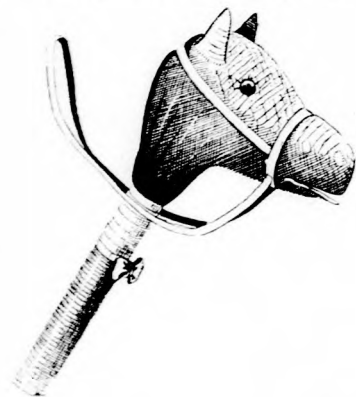
Biz' addig még jócskán fog víz lefolyni a Dunán is, a Tiszán is, mert Elemérke még csak a hatodik esztendőt tapossa. És eddig nem is találta ő ezt bajnak, meg is éldegélt és növekedett volna továbbra is szépecskén egészen boldogan, ha a szomszédban Rudinak be nem teljesedik egy nagy kívánsága.

Ez a nagy kívánság pedig abból állt, hogy lovagolhasson. Rudinak az apja még nem akarta megengedni, de Rudi addig

kért, könyörgött, míg az apja végre is megengedte.

— Jól van, de oly föltétellel, hogy nagyon fogsz vigyázni és soha sem ütsz rá a lóra. Mert ha neki vadul, nem bírnod megfékezni.

Rudi mindent ígért és ettől fogva büszkén lovagoltatott apjának egy szép paripáján. Még ez sem szomorította volna a kis Elemérkét. De egy napon az történt, hogy ő is lovagolt, mikor a lovas Rudi-val találkozott. Csak hogy az Elemérke paripája bizony csak vessző-paripa volt.

Amint Rudi megpillantotta, gunyosan föl-kaczagott.

— Lám, lám, már te is lovagolsz. Elemérkém? Nem is hittem volna. Nagyon tüzes a paripád?

Elemérke röstelkedett, mert ő azt már jól megértette, hogy Rudi gúnyolja az ő fa-lovacskáját, mely bizony mozdulni sem tud a maga erejéből, ha nem a lovas húzza, nem hogy a ló vinné a gazdáját. De hát mégsem hagyta magát egészen.

— Jó az nekem! És boszusan elfordult. És ha csak eddig lett volna! De Rudi gunyolódó, csufolódó természetű fiú volt, s ahányszor megpillantotta Elemérkét, mindig újra évődött vele.

— Ma délután versenyt lovagolunk, ugy-e? Jól abrakold meg a paripádat, Elemérkém! Hahaha!

Hát ez bizony nem volt szép. Szegény Elemérkének egészen elmúlt a kedve az ő

fa-lovacskájától, mellyel eddig oly vigan futkosott. S ezért ült oly busan és boszusan ott az ablaknál és nézett Rudi után, aki épp az imént lovagolt el a ház előtt és megint gunyolódott:

— Mindjárt kezdjük a versenyt, jőjj szaporán! Minap nagyon büszkén mondtad, hogy jó neked a te lovacskád. No, én is meg vagyok elégedve a magaméval. Majd megvállik, melyik a jobbik.

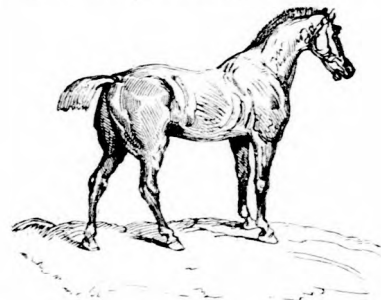
Persze, volt annyi esze Elemérkének, hogy nem ment Rudi után, csak nézte az ablakból és sóhajtozott. Rudi látta, hogy Elemérke nézi. Produkálni akarta magát és minden ígéretéről megfeledkezve, sebes vágatásra ösztökélte lovát, rá is csapott a lovaglóstorral. A kényes ló nagy-hirtelen neki iramodott és a következő pillanatban Rudi ... a földön hevert, a ló pedig elvágatott.

Ugy oda terült Rudi, hogy föl sem tudott kelni a maga emberségéből. Nagyon megütötte magát, ájultan vitték haza. Vagy két hétig nyomta az ágyat s még jó szerenese volt, hogy nyakát nem szegte a nagy bukásban. Hanem az apja így szólt:

— Sejtettem, hogy hibáztam, mikor engedtem a kérésednek. Nem szabad többé lóra ülnöd, még nem neked való. Majd valamikor esztendők múlva megjön az ideje.

Vége volt a Rudi büszkeségének, gunyolódásának s a kis Elemérke jól tudta az okát. Elő kereste fa-lovacskáját és újra vigan futkosott vele.

— Lám, mégis az enyém a jobbik lovacska. Mert nekem való!

VÉGZETES DOMINÓ-JÁTÉK.

SZÉPEN indult, nézni is öröm volt :
 Ez itt ház lesz, ez vár, ez örök bolt. —
 Helyes, helyes! Ez meg itt a templom.
 Hm, jó lesz-e? Már bizony, azt nem tom! —
 Mért nem? Hisz' van torony s kereszt rajta! —
 Inkább holmi gyári kürtő-fajta. —
 Ezt ne mond, mert megharagszom mindjárt! —
 Sose vedjed azt a szecsin-gyárt! —
 Mit? Ezt nekem!? Rossz a terved, rossz hát! —
 Mindjárt hozzád vágom ezt a kocskát! —
 Csé-paté! Csitt-csitt! —
 Jöjj ide kicsit csak! —
 Pif, paf, mordió! . .
 Így végződött ó, ó, ó,
 A végzetes dominó!

ELSŐ KISÉRLET.

No te kiesi bamba,
 Jöszte karjaimba!
 Hónod alá nyúlok,
 S veled ott a jégen.
 Drága picziségem,
 Egy nagyot fordúlok.
 Siki-siki-siklunk,
 Csiszi-csoszi-csúszunk,
 Iri-iri-iringálunk,
 A szigetig meg sem állunk.

A HÓ ÉS FAGY OTTHONÁBAN.

— Csevegés egy téli estén. —

— BORZASZTÓ! Igazán rettenetes! Nézd, Janika, még most jobban rákezd!

— Szörnyűség! Ugyan volt miért készülődniünk! Ki sem mozdulhatunk a házból. Képzelem, Bertiek is mennyire boszankodnak.

— Hogy ne! Kárba vész a szabad napunk! Pedig mennyire iparkodtunk, hogy mentül hamarabb elkészüljünk a lezékenkel.

— Már vége. Már sötétedik. Már nem mehetünk.

— Igazán kiállhatatlan ez a tél! Már végének köllene lenni és csak nem akar vége lenni! Talán nem is lesz már soha vége!

Janika és Bénike, akik így keseregtek és sopánkodtak, az ablaknál állva nézték, hogy oda künn a szélvész mint kavarja-kergeti a sűrűn hulló havat. Csakugyan: akit nagy kényszerűség nem szorított rá, nem igen ment ki az utcára. Janika és Bénike is otthon csöppentek, pedig tegnap össze beszéltek rokonukkal, Bertivel, hogy együtt sétálnak el egy pajtásukhoz, aki messze künn a város szélén lakott. De a szülék nem engedték meg, hogy ilyen roppant hóföregtetegben kívül bolyongjanak. Keserűségökben ott sopánkodtak az ablaknál.

— Mit elégedetlenkedtek, fiaim? szólalt meg egyszerre a hátuk mögött az atyjok. Ugyan micsoda nagy bajotok van, mikor kényelmes szobából nézitek a hó-vihart?

— Jaj, apácska, de mikor olyan sokáig tart a tél!

— Hát ha ott élnétek, ahol háromszorta hosszabb ideig tart és ezt az időt sötét hó-kunyhóban köllene végig szenvednetek?

— J
 nika ..
 Hiszen

— C
 megfag
 tartaná

— I
 kám? k

— A
 gyér

a nagy

csony

san ta

tek. n

Pedig

mesek.

mikor

teljese

mán

éjszaka

—

cserélh

szólt

ország

—

land a

Észak

tenger

nálunk

akkor

sarki

mint

ger-pa

míg a

zódne

végtel

mulna

olvad

—

eszkin

— Juj! Hó-kunyhóban! borzadozott Janika... Én ugyan nem maradnék benne! Hiszen ott megfagynék.

— Csak hogy künn még bizonyosabban megfagynál. Ugyancsak jó menedék-helynek tartanád a hó-kunyhót.

— De igazán élnek így emberek. apácskám? kérdé Bénike. Ugyan hol?

— Az északi Sark-vidéken. Ott él egy gyér népecske szétszórtan: keveset tud a nagy világról. Az eszkimó nép ez. Alacsony természetű emberkéek, akiket hamarosan talán veszedelmes kis vadaknak néznének, mert bozontos állat-bőr a ruhájok. Pedig igazában nagyon szelídek és türelmesek. Erre ugyancsak rá is kényszerülnek, mikor minden esztendőben kilenc hónapig teljesen el vannak zárva a világtól s jóformán a hó alatt élnek majd-nem örökös éjszakában.

— No, már azzal az országgal nem cserélném el a mi szép magyar hazánkat! szólt Janika. De hol van ez az Eszkimó-ország?

— Keressétek meg a térképen, Grönland a neve. Mint nagy félsziget nyulik Északról lefelé. Az eszkimók leginkább a tenger-part mentén tartózkodnak. Mikor nálunk a legkellemesebb őszi napok járnak, akkor ott már beköszön a tél. Az észak-sarki tengerről leuszott óriási jég-hegyek mint hatalmas bátyák torlaszolják el a tenger-partot, de maga a sík tenger is befagy, míg a száraz-földön egész heglánczok képződnek hóbul és jégből, mellettök pedig végtelen hómezők terülnek el és hónapok mulnak hónapok után, de a hó csak nem olvad el.

— De hát hogy élhetnek meg a szegény eszkimók ebben a hó-országban?

— Nagyon jól. Persze, ti aligha vélnétek nagyon jónak: de ők meg vannak elégedve. Mikor a tél beköszön, lebontják nyári sátrukat, mely állatok bőrből van össze varrva s hozzá látnak téli szállásuk elkészítéséhez. Ezt pedig nem építik sem kőből, sem fából, hanem hóbul. Keményre össze nyomott nagy hó-darabokból raknak össze tágas kunyhót: és mert hó nagy bőségben van, hát ölnyi vastagra építik a falat s a kunyhó voltakép olyan, mint egy jókora hó-domb, melynek belsejében tágas üreg van. Az ajtó sem igen hasonlít a mi ajtónkhoz, mert a hó-kunyhó bejárása hosszú, alacsony alag-ut, melyen négy-kézláb köll végig mászni.

— No, akkor jó is, hogy az eszkimók olyan kis természetűek, szólt Bénike nevetve.

— De benn a kunyhóban csak fölállhatnak? kérdé Janika.

— Föl bizony! Belől a kunyhó olyan, mint a bolt-hajtásos tágas szoba. Fel is van osztva több szobára.

— Csak hogy egészen sötét lehet, jegyzé meg Bénike.

— Olyan ablakuk valóban nincs, mint a mi házaikon. De vágnak a falba egy-egy szűk nyílást és üveg helyett tiszta jég-koczkát illesztnek beléje. Ezen nem lehet ugyan keresztül látni, de valami kis világosság mégis átszűrődik rajta. A kunyhó falait belől állat-bőrökkel aggatják tele s néhány csomó lágyszőrű állat-bőr az összes butorzat. Ezen üldögélnek, heverésznek.

— És hogy fűtik a kunyhót? kérdé Bénike. Hiszen elolvad a hófal, ha tüzet raknak.

— Nem raknak tüzet. Nem is volna fájok hozzá. A kunyhó közepén van egy nagy kő-üst, tele olajjal. Ez a lámpásuk

is, a tüzhelyök is és egész télen át a legdrágább kincsek. Az olajból kimeredő égő kanóc lángjánál olvasztják meg a havat, hogy ivó-vizök legyen. Ott szárítják meg ruhájokat és ott sütik-főzik az ételöket is, a foka-vér-levest, halzsir-mártást és más efféle jeles nyaláncságot. Nagyon sokat

azonban nem bajlódnak sütés-főzéssel, mert legkedvesebb eledelök a nyers foka-hus.

— Juj! Nem szeretném, ha megtraktálnának.

— Meghiszem. Hát még ha csemegézésre kerülne a sor! Az eszkimónak legfőbb boldogsága, ha kényelmesen hanyatt

LIBUSKA LECZKÉJE. (Lásd a 102. lapon.)

fekve, föltátja a száját s valaki olajat vagy olvadt zsírt töltöget belé, ameddig csak torkig nines vele. Az eszkimó általában torkos és ugy issza a zsírt, olajat, mint mi a tejet. De ezt jórészt szükségessé is teszi a kegyetlenül hideg ég-hajlat, melyet csak ugy bírnak elviselni, ha sok zsírfélével táplálkoznak. Azután meg nagyon

fáradtságos az életök is, mikor a jég-mezőkön fókára, jeges-medvére vadásznak, vagy lélek-vesztő sajkákon a hatalmas bálnát veszik üldözőbe. Pedig alig van egyéb fegyverök a dárdánál és késnél.

— Akkor hát minek fognak bele ilyen veszedelmes mulatságba? jegyzé meg Janika.

— Ne
 hogy leg
 tart pár
 gabna,
 kimó tel
 nem jár
 ugyancs
 aztán b
 dáridót
 zsákmán
 jó-szívű
 a maki
 abból á
 — F
 leczkéje
 — I
 mert a
 a legtö
 könyv
 koznak
 mesélg
 vagy i
 Mert
 hajba,
 ül össz
 másra
 kifigur
 tudja
 igazat

—
 azon
 már
 kemén
 leczké

—
 red a
 volna
 egész
 készü
 a kü

— Nem multság végett teszik, hanem hogy legyen mit enniök. A nyár ott alig tart pár hétig és az sem olyan meleg, hogy gabna, gyümölcs megteremhetne. Az eszkimó tehát csak vadászból él. Ez pedig nem jár mindig sikerrel és megesik, hogy ugyancsak bőjtölnek a hó-kunyhóban. Mikor aztán bő zsákmánnyal térnek haza, nagy dáridót csapnak és jó-szívűen megosztják a zsákmányt szomszédjokkal is. Általában igen jó-szívűek, vendég-szeretők, szelidek: még a makranczos gyerek büntetése is csak abból áll, hogy egy ideig nem szólnak hozzá.

— Hát amelyik nem tanulja meg a leczkését? kíváncsiskodott Bénike.

— Ilyen baj ott nem igen esik meg, mert az eszkimó gyerek nem jár iskolába, a legtöbbje azt sem igen tudná, hogy a könyv miféle portéka. De még sem unatkoznak. Az égő lámpás körül üldögélve, mesélgetik egymásnak vadász-kalandjaikat vagy ítélnék a versenygő pörös felek közt. Mert ha két eszkimó össze pörölt, nem kap hajba, nem kel birokra, hanem nagy társaság ül össze és a két ellenfél nótákat mond egymásra, mindegyik arra törekedvén, hogy kifigurázza a másikat. Aki jobban meg tudja nevetetni a hallgatókat, annak adnak igazat. A másik aztán pironkodik.

— Ez még sem olyan keserves, mint ha azon fölül még börtönbe is csuknák. De már azért csak inkább maradok itt, ahol keményebben büntetnek, ha nem tudom a leczkét.

— Ugy-e? Pedig még csak hiréből ismered az ottani életet. Urfiskodásra sem igen volna ott módod. Férfi, nő, öreg, ifju egészen egyformán öltözködik állat-bőrből készült ködmönbe és nadrágba; csak annyi a különbség, hogy a férfi haja hosszan

lecsüng, a nő pedig kendővel köti be a fejét. A tengeren, foka-vadászatnál, halászatnál a nő evez, míg a férfi kormányoz és veti a dárdát. Házi állatok nincs más, mint a kutya, mely még ezen a szomorú vidéken is hű kísérője az embernek.

— No, nem kívánczom a szegény eszkimók közé, szólt Bénike. Inkább türelemmel várom, míg a mi telünkből letelik az a pár hét, ami még hátra van. Mihamar itt lesz a szép tavasz, aztán a meleg nyár és vele sokféle kedves vigasság.

— De ha a tél meg nem szakítaná, nem örvidenének annyira a tavasz és nyár örömeinek. Ne zugolódjatok tehát egy-egy unalmasabb nap miatt, mert lám, vannak emberek, akiknek egész életök abban telik el, hogy a tél okozta szenvedésekkel küszködnek a hó és fagy honában.

REJTETT CZIM.

Tibor — Aranka — Kelemen — Karola — Irén — Irma — Zsolt — Francisca — Nina — Róbert — Tamás — Ulrik — Arisztid. — Sándor.

Ezeket a neveket úgy rakjátok egymás alá, hogy egy kedves olvasmánytok czime derüljön ki az így elrendezett nevek kezdő-betűiből.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Ifjusági Emléklapok“.

Elbeszélések és költemények, színes táblába kötve. Gyűjtötte Füssy Tamás.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLVIII. köt. 5-dik szá-
mában közölt kockarejtvény megfejtése:

P	E	T	Ö	F	I
E	M	B	E	R	
T	I	N	Ó		
Ö	S	I			
F	A				
I					

Helyesenfejtették meg: Nyáry Miklós, Zurányi Gusztáv, Páy Erzsí, Hívös László és Róbert, Fuchs Szeréna, Herman Stefánia, Szukováty Imre, Romeiser Ilona, Herzfeld Ilka, Niessner Eleonora, Blanka és Aladár, Patterson Margit és Orsolya, Goldstein Teri és Erzsí, Unger Béla és Ervin, Natti Klotildka, ifj. Bauer Antal, Schulz Mariska, Weisz Angela, Andreánszky István, Papp Katinka és Kondrai Rózika, Punsenberger Mária, Saláth Ilonka, Kövesy Rudi, Rétay Vilma és Miczi, Kleebérg Géza, Rothfeld Vilma, Juliska és Márton, ifj. Büttel Jancsi, Mandel Ibolyka és Mihály, Kollet Ferencz, Benedék Dénes, Zubor Imre, Nékám István és Ervin, Denk Gusztáv, Lázár Bertí és Imre, Pirnitzer testvérek, Dalmady Irénke, ifj. Kossaczky Oszkár, Mike Mariska, Zsíros Juliska, Pietsch Lajoska és Béla, Kertész Zoltán, Flamm Erzsí, Felsenburg Margitka, ifj. Paukovich Andor, Altdorffer Gyula, Harkányi Sándor, Gutmann Fanchon, Hirschler Viola, Koritschoner Margit, Boldini Rudolf és Béla, Mérey Ágosta, Szitányi Paula, Schlesinger Malvina és Ella, Szelke Hajnalka és Józsi, Lang Mariska, Schwarz Terka, Schiller Frida, Rezutsek Erzsike és Gyula, Rády Albert, Greisinger Irén, Friedmann Lili, Steiner Jancsi, Gervay Mariska, Erzsike és Mike, Geist Lili, Tichtl Leona, Robitsek Edith és Anna, Horváth Böske, Benkó Jenőke, Pisy Pistike, Weisz Feri, Berezely Jerta, Péterfi Alice, Abelles Juliska, Luzsa Annus és Béla, Mayering Ilonka, Busay Gizike és Irénke, Radisics Elemér, Bodor Jolán és Böske (miért irtok czeruzával? *F. b.*), Hegyessy Gyula, Csíppék Margit és Ferike, Zimay Ödön, Grubits Mariska, Scharff Ilonka és Gyula, Kramer

Miczi, Scheinberger Gyuri, Salamon Gyula és Ernő, Spiegel Melanie, Balási Erzsike, Áchim Mariska, Bohunka Etike, Vagács Aranka, Tölgyi Sándor, Zinner Jolán, Fischl Izabella, Sántha Irénke, Krausz Juliska, Gyémánt Ilona, Pollák Irén, Margit és Béla, Weisskopf Rudolf, Weldin Oszkár és Sándor, Spitzer Flora, Szent-Ivány Karola, Bónis Berta, Kubinyi Gyula, Gyárfás Berta, Fleischmann Erzsí, Cselkó Lenke és Margit, Márkus Palika, Écsy Emilia, Zaborszky Dezsőke, Katrenyák Mariska, Mártty Gizella (részben), Győri Zoltán, Zwack Béla, Viesenberg Lajos, Hunfalvy Livia, Herzfeld Sándor, Boda Margit, Csizék Ilona, Pollák Árpád, Klein Gizike, Havas Margit, Szigethy Lenke, Winkler József, Hám Lala és Sándor, Jármay K. (nevedet ird ki egészen, másképp jövőre nem fogom figyelembe vehetni. *F. b.*), legiti. Kulín Imre, Stermeczky Lajos, Klimm Béla, Loránt Ella, Vadas Zoltán, Herczeg Albert, Piller Géza (magad irdj! *F. b.*), Weisz Bella és Lajos, Hollaender József, Mihályi Ernő és Zoltán, Weisz Ödön, Kalotay Viktor (magad irdj! *F. b.*), Wagner Irénke és Évike, ifj. Lányi Tódorka, Okolicsányi Maresa, Máriássy Anna és Ila, Plotényi Antonia (van ollód? *F. b.*), Zacsovics Jancsi, Straširibka Modesta, Véggh György, Schwarcz Lenke, Angyal Irma (írásodban gyönyörködtem. *F. b.*), Bísicz György, Szegedi Ilonka, Ferentzy Andrea, Michalik Ilonka, Kosztka István, Diamant Róza, Hirsch testvérek, Tóth Emil, Klein Ignác és Árpád, Szinyey Merse Zsiga, Blumenstock Elek és Imre, Péchy Ilona, Visy Masi (Mari? *F. b.*), Schreyer Imre, Leszek Géza, Freund Berta, Mészáros Zsóka, Könyöki Ilona, Goldstein Erzsí és Teri, Hlavathy Imre, Hedry Margit, Bayer testvérek, Bölöni Margitka, Spitzer Pali, Bolyó Pálma és Károly, Gonda Lajos, Farkas Leczika, Deutsch Hedi, Ránzai Ármín, Bogya Annus, Vermes Margit, Pogany Stefike, ifj. Förstner Gyula, Grotto Gyula, Zakár Margit, Ilonka és Lajos, Hruska Gyula, Imre Ilonka és László, Rasskó Tónika, Halper Feri, Grünbaum Margitka, Löbl Paula, Riesz Kornél, Lázár Béla, Borbáth Pepike, Ghyeczy Józsi, Duhý János, Freyler Editke, Sinka László, Kovács Sárka, Kaufmann Alfréd, ifj. Nagy Elemér, Nánássy János, Vágó János, Peőcz Magda, Szél Piroška, Seethal Elma, Ungár Jenő, Neumann Rudolf, Ficzek Mariska, Muraközy Ilona, Nagy Mariska, Stancsa Miczi, Emike és Gyula, Árkay Masa, Barhó Feri, Terstyánszky Magitka, Rosenberg Rózsika és Zsiga, Robicsék Béla, Háý Elek, Bügler Paula (használhatsz levelező lapot is. *F. b.*), Imrédy Kálmán és Károly, Schwarz Magda és Béla, Frankl Frigyes és Pepi, Michel Jolánka, Deresényi László, Királyfi Vilma, Zwibach Ernő, Kubinyi Dárius, Glatz Erik, Przybilla Jenő.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörtén-
vén, nyertesek lettek: Papp Katinka és Kondrai
Rózika, Maros-Vásárhelyt (a róm. kath. leányne-

velő intézet
szindarabok
gyűjtötte *F.*
cízmű sorozat
ben) a kiad

A »Kis
közölt rejtve
Ilona, Lesze
szerűen ird
alig bírtam
illik küldet
Muraközy I
meg a papí
irdj! *F. b.*
Hruska Gy
Tomesányi

FO

Kiss Er
örömöt ke
tapasztalta
szeretetére
talnom, h
led. Tudor
büszkék e
kis olvasó
Ha a szer
segíthettel
vények jó
zat-nak p
üti meg a
valamikor
akkor, ba
Fuchs Sz
a ez-máss
csak egy
tett írás-j
és küld be
Bizonytal
Nekem is
a magad
Goldstei
németül;
nem itt
idegen sz
(»Három
Lap«-ban
Erzsike.
rianna s
jelentí, h
beteg. -
könyvü?
Ifj. Bü
nek jól
a sor el

velő intézetben), kiknek a jutalomkönyvet (*»Kis szindarabok«*, gyermekelőadások számára össze gyűjtötte *Forgó bácsi*; a *»Forgó bácsi könyvtára«* című sorozat egyik önálló kötete, csinos kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A *»Kis Lap«* XLVIII. köt. 4-dik számában közölt rejtvény megfejtését beküldték még: Péchy Ilona, Leszek Géza, Kosztka István (simán, egyszerűen ird ki a nevedet; a sok cziíra vonástól alig bírtam kibözüzni. Rojtos szélű levelet sem illik küldeni. *F. b.*), Freund Berta, Német Pál, Muraközy Ilona, Schreyer Imre (mért nem nyírod meg a papiros szélét? *F. b.*), Lengyel Gyula, (magad írj! *F. b.*), Sinka László, Grünbaum Margitka, Hruska Gyula, ifj. Förszner Gyula, Bölöni Margitka, Tomesányi Edith.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Kiss Erzsike. A szép iskolai bizonyítvány nagy örömet keltett az egész családban. Megelégedéssel tapasztalta, hogy mindenképen érdemes vagy a szeretetére. — **Popper Leo.** Jól esik tapasztalnom, hogy már teljes magyar fiu vált belőled. Tudom, hogy hirneves apád s jó édes anyád büszkéek erre. — **Rasskó Tónika.** A *»Kis Lap«* kis olvasói számára csak *Forgó bácsi* a nevem. Ha a szerencse neked kedvezne, örülnék, de nem segíthetek hozzá. — **Basch Andor.** A rejtvények jók, de nagyon is könnyűek. A példázatoknak pedig a tárgya jó, de kidolgozása nem üti meg a közölhetőség mértékét. De talán jut valamikor időm, hogy kisimítsam, kiegészítem s akkor, bár más alakban, napvilágot láthat. — **Fuchs Szeréna.** Rejtvényekben az a hiba, hogy a *ez-mássalhangzót* két betűnek veszed; pedig az csak egy hangot jelez, tehát csak *egy*, bár össze tett írás-jel. Ennek figyelembe vételével igazítsd ki és küld be újra a művecskédet. — **Natti Klótildka.** Boldog gyermek vagy, kit annyian szeretnek. Bizonyal jövőre is mindig méltó leszel rá. Nekem is kedvelt kis hívem vagy. És jövőre majd a magad írását is bemutatod leveledben, ugy-e? — **Goldstein testvérek.** A *»Kis Lap«* nincs meg németül; német gyermek-lap van sok, csak hogy nem itt magyar földön, épp ezért természetesen idegen szellemű is. — **Dénes Zsófia.** Az egyik (*»Háromszékvármegye«*) már megjelent a *»Kis Lap«*-ban; a másik nagyon is könnyű. — **Kerpely Erzsike.** Az elsőt közre adom. — **L. P.-né.** Marianna sorait nem sokára reménylem; ami azt jelenti, hogy akkorára már teljesen fölépült a kis beteg. — **Kertész Zoltán.** Nem lesz nagyon könnyű? — **Gál Erzsike.** Mind a kettő bevált. — **Ifj. Büttel Jancsi.** Egyszerű koczka-rejtvénynek jól meg van szerkesztve, de mivel csak is a sor elején levő betűk adják meg a rejtvény

kulcsát: mint kevés fáradsággal járót, már ezentul nem közölhetem. Olyat küldj, amely keresztül-
kasul jár a koczkákon. Mért irsz ezerúzával? — **Friedmann Lili.** A leveled széleire rajzolt apró képecskékben kedvem telt. Ugy sejtem, jó rajzoló válik majd belőled. — **Beer Lilike.** Örvendve fogadlak híveim sorába. — **Balasi Erzsike.** Ha igazán figyelmes olvasója vagy a *»Kis Lap«*-nak: nem értem, hogy nem láttad meg minden számnak a végében olvasható figyelmeztetést. — **Schwarz Terka.** Nincs mit válaszolnom. — **Hunfalvy Livia.** Láttatlanba nem ígérhetek semmit. — **Steiner Jancsi.** Csak sejtem, hogy így hívnak, mert voltaképen Steinek Jancsi áll a te neved alatt. A rejtvényed hibás. — **Wenckheim Erzsébet.** Inkább érdemre törekedjünk mint szerencsére. — **Kövesdy Aranka.** Az egyiket besoroztam. Irkából kitépt papirosra nem szokás levelet írni. *Rosszcsont Ferke Fruzsinka* távoztával fog beköszönteni. — **Reztsek testv.** Csak korcsolyázatok vígan. — **Benkó Jenőke.** Egy kis lány már elibéd vágott. Kedves tudomásul veszem, hogy már édes anyád is a *»Kis Lap«* olvasója volt. Add át neki szíves üdvözlömetem. — **Kiss Boriska.** Szívesen látlak kis híveim nagy seregében téged is. Remélem, a *»Kis Lap«* hova-tovább mindinkább kedves barátod lesz. — **Ifj. Förszner Gyula.** Elégséges, ha levelező lapon küldöd be a megfejtést. — **Szél Piroška.** Mi történt leveleiddel, nem tudhatom; mikor kezemhez jut a megfejtésed, be is jegyezlek a névsorba. — **Schleizinger Ottó.** Kérdésekre: köszönöm, jól vagyok. Hideg bizony Budapesten is volt és van, de, gondolom, nem olyan kemény, mint nálatok a hegyek közt. — **Szántó Lajos és Zoltán.** A Rasskó Tónikának szóló üzenet második része nektek is szól. — **Szukováty Imre.** Írásoddal meg vagyok elégedve, kezdőtől többet nem is kívánhatok. Tudom, iparkodni fogsz, hogy mind jobb és szebb legyen. Ugy-e? — **Hüvös Robert és László.** Nincs jól össze állítva. Egyik szám-csoportból semmi értelmes szó sem derül ki, a többi pedig csupa kötő-szó, mely »névelő«, »ige«, »főnév« jelzéssel van ellátva. Egy-egy kötő-szót, névelőt lehet ugyan a rejtvényben használni, de máskülönbén olyan szavakból kell a rejtvényt össze állítani, melyek határozott fogalmat jelentenek; abból a mondatból, melyet ti választottatok. kikerül pl. a »néni«, »bána«, »sánta«, »mama«, »német«, »basa« »tinta« s még sok más szó s ilyeneket köllött volna kiböngészni és elburkoltan jelezni. És nem szabad a szót ragozott vagy hajtogatott alakban használni, mint egyiknél tettétek. — **Spitzer Pali.** Szívesen látlak téged is a *»Kis Lap«* zászlaja alatt. — **Bayer testvérek.** Egyet-kettőt fölhasználok belőlök. — **Hajdu Gerő.** Kis festményekkel nagy örömet szerezted. Hiszen te csaknem kész művész vagy! A festő-pályára biztatni téged: nem csak szabad, de kötelesség is. — **Zaborszky Dezsőke.** Családi

körödet és uti kalandodat oly élénken s ügyesen irtad le, hogy, csekély igazításokkal, közölni fogom. — **Nyáry Ida.** De hiszen, kis lányom: a te koczkás rejtvényedben csak az első viz-szintes és az első merőleges sor ad csupán értelmet. Ilyen csekély eredmény végett kár volna fárasztani olvasó társaidat. Nem hibás tehát a feladványod, hanem nagyon is egyszerű. A közlött példákön elindulva, küldj valami csomósabb szerkezetűt. — **Seethal Elma.** Hogy a »Kis Lap« általában s a »Fruzsinka titka« című elbeszélés még különösebben is oly nagyon bírja tetszésedet, kellemes olvasnom. Kérdésedre már többször megvolt a felelet ebben a rovatban; az: hogy a »Fruzsinka titka« hosszabb elbeszélés levén, még jócskán el fog tartani. — **Bisicz György.** Az egy régi, ismert rejtvény s nem is helyesen adtad föl. A kettévágott narancs két fele közé jön a pipa. A másikban mire való a *szí* fölé az *n*? Hiszen azt akarod mondani: *szí-n* van egy ház: jelentése tehát: *színház*. Te pedig úgy szerkesztetted meg, hogy följeltesse *színenenház*, aminek nincs értelme. De szabatosan feladva is nagyon régi és fölötte könnyű. — **Kostka István.** Ne olyat közölj, melyet már mindenki ismer, hanem magad csinálj. — **Salamon Gyula és Ernő.** Elmés ez is. Nem segített benne senki? Megjelen. — **Spiegel Melanie.** Örvendő tudomásul veszem a nyájas és kedves bemutatkozást. Mindnyájatokat köszöntelek. — **Berczelly Jerta.** Milyen kár, hogy a *kóro* nem lehet *koro*, s az *amott* nem *amótt*. A magyar nyelvben a hosszú és rövid ékezet fontosabb mint bár mely más nyelvben. *Megörül* s *megörül*: *veréb* s *véréb*; *számára* s *szamara*; *kemény* s *kémény*; *kerek* s *kérek* és még sok száz ilyen szóban ugy-e bár, mennyi fordul meg az ékezetben? Azért szükséges arra nagy figyelemmel lennünk. Megfejtést s bármily kisebb közleményt lev. lapon is küldhetsz. — **Vagács Aranka.** Jól sejtetd, hogy csupán érdemleges kérdésre válaszolok. Tárgytalan beszélgetésre nem való ez a rovat. — **Nagy Ida, Bokunka Etike, Kramer Miczi, Zimay Ödön.** A Nyári Idának szóló üzenetből ti is érthettek. — **Szidi néni.** Ezer és egy köszönet az újabb kedves küldeményért. Közelebb levél megy. Hová küldjem? — **Nohavicska Rezső.** Hát te annyira becsüled a »Kis Lap«-ot, hogy a megfejtett rejtvény-rajzocskát a számból *kivágod*? Hiszen így elrontottad! Sok ezer olvasó társad, ha rányitott, beküldi a megfejtést, ami teljesen elegendő is. Nyilván nem tudtad ezt s innen tul, ugy-e bár, jobb gondját viseled majd a te példányodnak. Hogy e megcsönkítés árán sem küldtél helyes megfejtést, csak annál sajnálatosabb. — **Madarassy Géza.** Mért küldöd be nekem a megrendelő szelvényt? Tán igazolásul? Erre nincs szükség. Hiszen a te neved bennfoglaltatik az előfizetők könyvében s ezt a kiadó-hivatal nyilván is tartja. — **Csippék Margit és Ferike.** Apának igazza van. Sok levél-küldemény kallódik el a pös-

tán. — **Herczeg Albert.** A vége: »krajczár«, sehogy sincs jól megszerkesztve. — **Végh György.** Nem rég jelent meg. — **Hollaender József.** Az első nagyon sötét dolgot értet, a másíkról nincs megmondva, mily módon fejthető meg. Ha lógórással: ez még kívül esik legtöbb olvasó-társad fogalom-körén, valamint maga a költemény is, melyre a megoldás rávezet. A multkorit besoroztam. — **Alvó szöszke kis leánykát** ábrázol az a kép, mely ékesíti azt a levelet, mely helyes megfejtését közli velem az 5. számban foglalt koczkarejtvénynek; de, mint ez sűrűn esik meg számos szórakozott kis olvasómón, te is kifejeztetted alóla a nevedet. Ki vagy? Válaszolj, ha e leírásból magadra ismersz. — **Weisz Ödön.** Nem Borsód az, hanem Borsod. — **Királyfi Vilma.** Nagyon könnyű az, hugocskám. — **Winkler József.** Minden könyvkereskedővel meghozathatód a »Forgó Bácsi színháza« című gyűjtemény két kötetét. A sokféle darbaiban válogathatsz kedvedre. — **Weisz Bella és Lajos.** Ha közületek az, aki a levelet írta, gyöngye szemű: kár rontani szemét a lámpás-, vagy a még homályosabb gyertya-világnál. — **Katrenyák Mariska.** Soraidon, melyekben szeretett bátyádnak, a derék ifjunak szörnyű halálát, mélyen sujtott jó szüleidnek s a magad s testvéreid fájdalomát oly egyszerűen, de annál meghatóbban ecseteled: mélyen megilletődtem. El is tettem a leveledet a »Kis Lap« levéltárába, melyben sok már a viggal elegy szomorú darab. — **Több levélről a jövő számban.**

Rovás.

Egy idő óta ismét kapok egy-egy piszkos, gondatlan írásu, rongyos szélű levelet. Kijelentem, hogy az ilyen levélre, foglaljon az magában bármit: közleményt, megfejtést, avagy kérdést — figyelemmel lenni nem fogok s olybá tekintem, mint ha nem is kaptam volna. Ebbe a számba befogadom még azokat, akik a levélírás rendessége s tisztasága ellen vétettek. De jövőre, a nevek kező betűivel, ebbe a rovatba kerülnek bele. F. b.

JÓ SZÍV.

Az éhező és fázó gyermekek részére: Háger Rikárd 1 frt., Farkas Laczika és Ferike 2 frt. Köszönet a nemes adakozóknak. Az adományt rendeltetési helyére juttatom.

A „KIS LAP“ minden kötetéhez díszes színnyomatu bekötési táblák kaphatók. Egy bekötési tábla ára 60 kr. A »Kis Lap«-nak fél évi folyamából telik egy kötet. Megrendelő cím: Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.